

IZVRNUTA KOŽA

Ovo nije moj dnevnik, ovo je moja izvrnuta koža. Volim nebo i zvezde i ne volim bašt. U bašti je čuvat ili strašilo sa slamenim grudima, a ja ne volim ni slamine ljude ni psa sa užignutim dlakama. Ne volim matematiku, ne volim trouglove a bašta je trougao. Zašto sam ja zeleno oko? Zašto je život siv? Možda zato što nebo stanuje u moru. More nemas zube, zubi bi mi smrctali pri gutanju, a možda je ono progutalo svoje zube. Ja zute podmećem kad me neko pospi blatom. I tigar ima oči, i on podmeće zube — ni tigar ne voli trougao.

Priđi i pogledaj. Uhvat se za obalu mojih očiju i pogledaj da li si sposoban da razumeš. Ostavi zube u kući belih zuba i pusti ih da šklijocaju kroz bratske kosti. Evo ti ljudav — stavi je oko grudi. Zamolio bih te nešto: stavi jedno oko pozadi da viđam u šta gledaš. No brini razumećeš lako.

Rastao sam i prerastao u nadu. Više me ne nosi na ledjima, sada me uči da plivam, a ne stvara u mene ribu. Lako je ribi da pliva kad je riba pa klinzne iz najnižih dirlina ka suncu da ga zagusi svojim mrimom iz blata. Juri ka moru jer bi htela da se skupa u nebnu.

Da li ti знаš zašto glista puzi? Hteo bi da me ujedeš svojim osmehom pošto si zaboravio da si zube ostavio na pragu ispod mojih očiju. Nemoj reći zato što nema kikme, jer ti će se glista sa kikmem naručati.

Da li si nekad bio na reci? Ja sam bio i to onda kada su se zvezde držale za ruke da se ne izgube u noći.

Pogledaj kroz moj pogled pa ćeš videti tragove gozbe na meni. Jeo sam celim telom. Opet razvlačiš svoja krezuva usta da bi mi stavio pred nos pitanje: ko sem amebe jede celim telom? Odgovor je jasan, kao što je jasno da ne znaš čije ostatke ručka jedeš kad si gledan.

I onda pišti iz tebe zvuk. Ništa, otrisao sam usta zaboravom. Ako hoćeš da viđiš ogrizine — ja tu ih pokazati. Moras požuriti jer će posle ostati samo mrvica na kostima, a kosti će zaudarati na stiske raznih dlanova. Nemoj mi opet svoje sažaljenje gurati u oči. Ja sam potkupio tu stičnjost, tako da sam dobio samo ustupnicu parče. Moram priznati ustupak je napravo rupu na telu.

Ostavio sam to jelo i ukrao jednooko da bih bolje video budućnost. Ukrano sam i nos da bih mogao bolje da mrišem meso. Sad se vrlo dobro služim tim okom i viđim da ne moram jesti ogrizine. Usmrknuo sam u sebe ljudav prema svećim telima. Nisam razočaran — jer znam da neko ko je jeo lakše može da kaže kako se žvače.

Sada si me upoznao i nemoj bacati na mene ugarke. Ako imas šta da mi daš otvoru moje grudi i stavi unutra. Ako drugačije uradiš žvacu te glistom. Prisijemo jedni drugima svoje kože i poljubimo nebo. Ne treba da te odbiđa zahad iz mog perja jer perje nema srca.

Uživam u proleću dana prikopačevi na mojih de-set prstiju sto drugih. Otvorio sam vratu na pristima neka struju krv kroz nas, to je sve jedna krv. Nećeš si oči zelene, nećeš plave, crne, smeđe — u nekog go-mila očiju si ja kroz maglu i daca je na drugu stranu ulice.

Ovo sam ja sin jednog uporišta.

To ste vi, a ono je jedno srce. Zemljano srce, a ipak toplo i veće od ljudskog. Srce jednog uporišta. Uporište je malo kao razum gozdenih peća, zar ono ima srce. Hodite, daču vam moje oko pa ćeće vidieti krv. Meni oči ne trebaju, ja gledam telom. Čujem žu-bor te krv. Na polju. Žito peva. Pod zemljom. Kroz grmljavinu. Sapuće osmeh tvrdog lica. Puca krv zrelih plodova. Imate moje oko i gledajte.

Njiju se reke. Smeju se planine. Srce kuca. Visoke su te planine i čvrste. Uperene su u nebo kao šake zgrčene bes. A uporište živi. Njego ne bole udarci koji otvaraju ranu na telu. Te rane ne smrde. One se leče. U njih se usadjuje znoj, škripa zuba i oči koje vide život posle smrti. Uporište je malo, ali vi ste samo jedan deo. Ono vam je majka, plod te njegove utrobe vrele, i u zadnjadice i hoćete u nebo — da svojim kostima udarite pojhlepne lobanje. Ti si sin a ono je kći. Mi smo srž. Srž smo kostiju čije je meso zemljapara i torda, kamen nabrekao kao dan posle kische. Oči nam zašagore, kad se umeša krv negok drugog uporišta, velikog i glupog, u čijim vrtovima raste ništavnost, a zahud leprša svojim zubima — ispunjenu šipku ne može produvati.

Ti mi kažeš da konji imaju uzde, a da kičma nije stvorena da bude sedlo. Znam to ja, znam, jer ja onaj koji je tebe doneo na svet nije želeo da ide na četiri noge, više je voleo da ga zemlja zagriji mrvičastim prstima. Zastanimo sada. Postušajmo svetlost, koja nas vodi. Čujmo njenje rane. Čujmo pretučenu svetlost, nekad plavu i muku, sada crvenu i košćatu. Kroz nju struki prošlost — prita.

U kamenoj kokerici mrka lica su ljljala jednu nit. Svetlost — kao daleko prostranstvo. Cupavе glave i čekinjaste trave radaju želju. Onda kada je sadašnja starost htela da pomirše proleće i kad se današnja mladost ljljalila u majčinoj utrobi — radjala se po-misao. Radjala se sa gladnim očima. U njima se kroz jesen video proleće. Njihao se klas žita. Stomak je plakao od praznine, zubi su mleci vazduh sian od truleži, nozdre su hitele mirlis dalekih šuma. Sasušene dlake na pristima su vapile za snažnim grudima. Oči na pantalonama su gledale čiste čizme i okrugla lica. Krugovi oko zenica tražili su hleb.

Lešnari su leteli nebom i brzim pokretom hvatali žrtve. Zašto lešnari mogu da lete visoko? Možda zato što imaju mnogo pera, a čovek ima samo dve ruke, ili možda zato što čovek svoje nohte saseca da bi mogao da radi. Lako je lešinaru leteti kad su njegove kosti prazne, bez srži, tako da mu se kicma kicma na dahu vetra. I lešinar je ugledao oblik. Pobojao se da će mu perje pokisnuti i da će ga ta vrela svetlost staviti u veliki sud, da će mu osveta počupati klice iz najezenog tela.

Goli prsti su trčali preko sneca. Digle su se sekire, digla se napupela tela, zemlja je proljetila. I kosturu su se dugili. Strasran je bio ritam kostiju, izgubljeni i ranjavih. Juri Šuma kostiju prema tebi i klopavači zglobovi. Postaješ nemoćan. Pokušavaš da gurneš nož pod rebra tom kosturu a todeš u prazno. Zakopati svoja srca pod zemlju sa svojom decem, svojom najmilijom, svojim bratom, istom kroviju svojom. Po zemlji ore cokula i čizma. Zemlju sisala smrznuta kora sa staklenim očima.

A oni koji su baćeni u mlinu da im kosti postanu prušnjava hrana zemljne kopali sa noćima, klabi zumbi, ubijali šakom. Onda kad je mladost postala žetva hladnim očima i vrelim mašinkama, kad su se cepale lobanje, kad su mozgovii vili se po travkama i krv se grušala na zidovima. Reći su tražile reč. Uzmi oru butinu, ja cu kamen, učitmo po zlotoriju koji. Krovovi su goreli. Čudesno — mrtvi su se dizali da u novom telu ponovo juriju. Da li ti drveće pada — pitate su zenice. Da, padaju brda, nešta veće od brda, padaju sinovi. Druže, daj mi ruku, bolje će trdati — visekale su šake, bolje su smodžiti nitkovu. One dove senke jedna izdržavaju zvižduku vetrus kroz svoja tela. Je li to ista kru?

Dalje ne treba pričati, dalje si ti sin mrtvog oca sahranjenje majke. Kosti su zasadnjene — cveta život. Volis ovaj cvet jer je nikož in telu twoga oca, možda lažem — tvoj brat. Svedeno — to je naš cvet. Tek sade vidimo da je ta ike razlikuju, sada ne verujemo onima koji pljuju na male tačke, — mi smo veći od njih. Podjimo na počinak. Zatvorimo oči, miluje nas naš vazduh.

Večni pokrove nad gradom, prozračan si, zgušnut i plačan, bez očiju si. Tvoji zuti na nasmejanom mrknom licu se smeju. Odvratan si jer plače, rasterećuje ljbav, nečeš da razumeš ništa. Vidim, ti si pokrov, mrtvački si pokrov, sahranio si mene i sve. Ti me ne želiš, guraš me, razapinješ mi mladost. Kažeš da si život — a sebe činiš rugobom. Niču kulture, koren dišu, sada znaci, sve znaci. Život si i misliš, iako vas ima mnogo raznih, pijanih i neprosparavanih,

i vrdnih i rapavih kao zemlja koja se dubri, da si jedini. Zar ti, nakraćena tkatinu, zoveš se život? Pevaš, a odiseš prodavcima zabluda, obića si prodavcima ludosti, zoveš se život — a smrt si. Nisi zasluzio da ipak posvećujem ti redove zadimljene i zušne iz časa sa sadržinom otrava u sebi, obojenog i mrlinsog. Pun si učica pred neznanjem čistih, a da li znaš što se krije pod osećanjem ivojim krovom i tvojim zgušnutim licem? Guras me od sebe, a uvlaciš me u sebe zajedno sa kutiljama punim žute služi no plućima i golim butinama. Ti bi žeole da te pijem, iako znam da te takvog ne želim ja — zaognut timom. Zeliš da mi podidješ pod kožu kao mlaz svetlosti — a pijes mi oči.

Kameri si, klizav odron, i podmećes me nogu dugu kao većnost, neispunjenu kao balon vazduhom. Uradio si ipak što si hteo: pretvoriš si me u dutinu — u pakao muka. Bojiš se korova sa žilama jaktin kao neso i čvrstim, kao žile. Dozvolio si da vičem, da zovem, bez reči da zovem. To niko ne čuje — čujem ja. Ideš uticama i param svatice kože ne bih li ubrzao tecnost svojih mesti.

Govorim: devojčice drugarice, okreni se, pogledaj me. Ne pomisljaj da to peva hor, ne, to šuti moja koša koja je naučila samo na šake zlepaste i neformalne. Ne podsmevaj mi se. Približi me pogledom. Ne pomisljaj da sam duga noć, grabljivac surih kril a da ti nisam zvezda na jeziku. Savij svoje želje i zakači me, pružen sam svakom. Cutaču o minulim noćima, pričaću o bobicama, leptiru, o mrlis u stabala, rukama zemaljskim, o prekapanoj zemlji koja nas hrani. Čućeš glas, šapat, skriven pod trojom kosom: devojčice drugarice stani, okreni se, gledaj ja sam oko, svi smo oko, imas nas mnogo, pune su ti oči nas i svi vićemo. Ne boji se, devojčice.

Ja sam dečko od hiljadu samo twoj. Volis me, sameš no što ne smei da pustis ljbav kroz oči jer se bojiš moje dve ruke. Sapuštu ti moje oči da je ruka u šaci prijateljstvo.

Devojčice, upoznaj me. Miris budne noći je šum moje koste koja je naučila na ruke moje velike i nezgrapne. Ti razgovaraš kroz dan o svakidašnjici, a ipak volis da čuješ kousu uznemirenju šapatom. Zašto prikrivais da noći želje haljinom? Ovo češ sve čuti tako imas uši na srcu, ako nemaš kamen. Ti volis moje mišice trude kao plug što ore po smrznutoj zemljini i očiju volis moju topinu, a čuvas krica. Zarju svoj pogled u mene kao što nepriyatnik nož zavirač i bodi dубоко, iđo ispod kože u srce, ispod mesa. Izvadim ic grude po kojoj gaziš, iz zemlje trude se izrasline korovom. Popij moje oči kao slučajan napitak i potkreši moje slučajno izraslo golo granje kao neželjen plod u utrobi.

Ne guraj me. Gurnućeš me u blato tako klizavo da ču slomiti svetlost, život tako jasan i udaljen.

Zelim da gazim tle po kojem još niklo nije gazio, da vidim krv na nebnu vrelu kru koja daje kostima zdravu reku života. Zelim prostranstvo otvorenih usitiju i isturenih zuba. Život je krug. Crv i metalan. Supaj — da bi kroz njega tekli ljudi sa svojim bri-gama.

Zive u njemu i upinju se, podmeću svoje kosti da bi prekrili rupu kroz koju vide kandže. Sve se vrti u krugu. Krugovi se vrite i krug. Milioni obruba lebede u vazduhu. Samoča je krug. Utaz je krug. Čvrst je metalan. Okrećem glavu da ne vidim od čega bežim.

Kroz sklopjene oči juri nešto prema meni, tutnji, sav se tresem od toga. Otvaram oči, širim ih, okrećem glavu, zaklanjam je rukama, pokušavam da vristiš, lomi se nebo, glas zamire od tutnja. Približavaš mi se. Trzaji sledjenim pokretima. Sve bliže i bliže, užas duži od isčekivanja. Kapci na očima propuštu točak. Stomljene je Ranjava mesto lcti pravo na mene. Trzam glavu. Ukočeni užas stoji i gleda me. Smrđan rane po-staje nezdrživ. Točak je stao pred mnom. Treba bežati. Vazduh nečeš da guta korakle. Bila je to velika rana — ali ne crvena. Stajala je na dohvat ruke. Zagledao sam se duboko u nju: ogroman hodnik, čelijsi jedne ale. Zubi su joj bili ostri, snažni i ogromni. Mišićar jezik joj je palacio u praznoj šupljini Širila je miris trulog mesa. Video sam krugove u utrobi. Krugovi su se pretvarali u vodenični kamen i čuo sam lom kostiju. Osetio sam snažnu struju kako mu vuče prema čeljusti. I suriješ sam bio bližu. Gu-rao sam se rukama, nogama, besomučnošću o oštrem i hladne zube sa vonjem kiseliny. Mišići su labavili, osečao sam udarice po telu — lič sam smožden. Presečeno stablo se srušilo i čulo škrinju ralja koja se zatvaraju. Izgubio sam svest. Zamislio sam tuf zvuk težljosti i bol u mesu. Nesto me povuklo natrag, otvorio sam skamenjenu oči. Zvezde su zburile, mišići su štakle. Okrenuo sam se i video sjajan krug u daljinu.

Dugo smo potkivali ulice, seklji staze, dugi do otkriva. Noć otkucava svojom tišinom da joj hodamo po trbušu. Posmatravao sam nju, činila mi se mala. Iznenada sam kriknuo. Video sam njenu nasmejanu šaku da se kezi i traži nešto. Gledao sam dve ruke niz ulicu. Prsti, zubi njenih ruku: pretvarali su se u grozdene šipke. Kavez je izrazito i stajao pred nama. Mi li kavez? Životinje?! Hteo sam ga obici. Miris kiselih zuba. Tamo je ala. Kavez se lagano praćen mikrom noći sklopio nad nama. Životinje?

Plasio sam se sreće, ali sam bio željan ljbavi. Toplina dajuća tela progutala je razum koji je napuštan jer je iznad trave u letnjoj noći i stoji višoko iznad životinja ispunjenih mrlinsima uspravne trave. Bio sam željan nje. Grabio sam život noktima iz tla po kojem gazim. Približavao sam se životu. Osetio sam miris kojim je disala njena krv, čuo zvuk iz preklopjene očiju, hvatao njen dan. Drveće je prestalo da raste. Telo je vrstitalo od pomake. Neki daleki miris šumeo je vazduhom.

Aleksandar VOZIC

